

Arrest

nr. 172 227 van 22 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Amerikaanse (VS) nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2016 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Amerikaanse (USA) nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 juli 1992.

De verzoekende partij komt op 16 juli 2016 aan te Zaventem, komende van London Heathrow. Zij is in het bezit van een geldig paspoort. Ze komt het Rijk binnen samen met haar zus.

Op 16 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum Caricole.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 jul 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1.1. De verzoekende partij betwist dat zij slechts over 540 euro beschikt. De verzoekende partij geeft aan dat zij en haar zus samen over ongeveer 2000 US Dollar beschikken en dat ze in het bezit zijn van een kredietkaart. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat ze naar België gekomen is om haar zus en broer te bezoeken, die in België gedomicilieerd zijn. De verzoekende partij vervolgt dat ze op 24 juli 2016 naar Milaan reist per vliegtuig. De verzoekende partij meent dat ze voor haarverblijf in België over voldoende bestaansmiddelen beschikte, daar ze hier slechts acht dagen zou blijven. Bovendien meent de verzoekende partij dat het eisen van 45 euro per dag per persoon disproportioneel is, daar haar broer en zus haar opwachten en zij bij hen zou logeren. Bovendien diende zij niet bij te dragen aan de kosten voor het logement en het eten. De verzoekende partij geeft aan dat zij dit voor het nemen van de bestreden beslissing heeft uiteengezet bij haar aankomst in België.

2.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

“Verzoekster betoogt samen met haar zuster over bijna 2.000\$ contant geld te beschikken, oftewel bijna 1.000\$ per persoon. Niettegenstaande wordt er in de bestreden beslissing vermeld dat zij over 540€ beschikt, wat niet overeenstemt met de realiteit. Zij vervolgt bovendien in het bezit te zijn van een kredietkaart. Zij zou bovendien op 24.07.2016, samen met haar zuster, naar Italië vertrekken en voegt bij huidig verzoekschrift als bewijs het vliegtuigticket toe. Zij besluit derhalve over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van haar verblijf in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat het Bestuur toe om een aantal verificaties door te voeren en voorziet dat een vreemdeling, conform artikel 3, eerste lid, 4°, kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven. Dat verzoekster stelt slechts tot 24.07.2016 in België te willen verblijven doet derhalve niet terzake.

Uit het rapport van de grenspolitie is gebleken dat verzoekster en haar zus samen over 1.200\$ beschikken en niet in het bezit zijn van een kredietkaart, in tegenstelling tot wat verzoekster thans laat uitschijnen en waarvan zij geen bewijs van voorlegt.

Er kan aldus geen geloof gehecht worden aan haar beweringen, gezien zij thans geen concreet bewijs van het tegenovergestelde bijbrengt aangaande zowel de bestaansmiddelen als de kredietkaart. Daarentegen legt zij wel een vliegtuigticket naar Milaan voor wat echter geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de grenspolitie, namelijk dat het in bezit zijn van 540€ niet voldoende is om het voorgenomen verblijf en de daaraan verbonden onkosten te dekken. De geldende richtbedragen voor het verblijf in België zijn 45€/dag/persoon, wat neerkomt op een bedrag van 1.350€ per persoon, of 2.700€ voor verzoekster en haar zuster samen.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat zelfs in de hypothese dat beide zusters samen over 2.000\$ zouden beschikken dit bedrag nog steeds onvoldoende is om hun verblijf van één maand op het Schengengrondgebied te dekken.

Verzoekster, die niet concreet, aan de hand van een begin van bewijs, de bestreden beslissing weerlegt, maakt niet aannemelijk dat het Bestuur een foute toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet zou hebben gemaakt en een schending van dit artikel zou voorliggen of dat het Bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn geweest.

Het enige middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verwerende partij aan dat hij bij het opmaken van de nota met opmerkingen niet op de hoogte werd gebracht door zijn cliënt dat het onderzoek heropend werd, nu de verzoekende partij meer bestaansmiddelen bij zich heeft dan in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

2.2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om

zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringplicht vergt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing steunt op artikel 3, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om een aantal verificaties door te voeren. Artikel 3, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

In dit verband kan er eveneens worden verwezen naar artikel 7 van de Schengengrenscore. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het Schengeninformatiesysteem (SIS) en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen.

a bis) Indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van informatie op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening).”

Met betrekking tot artikel 3, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing:

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 540 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (namelijk 45 euro/dag/persoon)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het gegeven dat de verzoekende partij samen met haar zus over 2020 US-dollar beschikte en dat ze twee kredietkaarten bij zich hadden. Voormelde documenten werden voorgelegd bij de kennisgeving van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij voormelde stukken heeft bekeken en heeft geoordeeld dat deze stukken geen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing nu er nog steeds onvoldoende cash geld voorligt voor de duur en de vorm van het verblijf en dat de kredietkaarten voor niet-Amerikaans gebruik niet geactiveerd zijn. Voor gebruik in Europa moet de verzoekende partij deze eerst telefonische activeren. Bij de grenspolitie gaf de verzoekende partij niet aan of zij deze kaarten effectief zal activeren.

In casu komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij geen rekening houdt met de kredietkaarten bij de beoordeling of de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor het voorgenomen verblijf, nu voormelde kredietkaarten niet werden geactiveerd voor niet-Amerikaans gebruik. Door het loutere bezit van een niet-geactiveerde kaart toont de verzoekende partij niet aan dat zij weldegelijk over de middelen van de kredietkaart kan beschikken. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook niet aangeeft wat de limiet van haar kredietkaart is.

De verzoekende partij betwist ook dat zij 30 dagen uitsluitend in België zal blijven. Ze geeft aan dat ze naar Milaan vertrekt op 24 juli 2016. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een reservatie van een vliegtuigticket van SN Brussels Airlines voor Milaan (Italië) op 24 juli 2016 toe. Voormeld vliegtuigticket werd reeds op 19 juni 2016 geboekt. Deze gegevens tonen inderdaad aan dat de verzoekende partij niet louter op het Belgisch grondgebied zal verblijven gedurende haar verblijf in Europa. Bijgevolg diende de verwerende partij bij het bepalen of de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van haar verblijf eveneens rekening houden met de richtbedragen die gelden voor Italië. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat dit *in casu* gebeurd is. In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij eveneens naar Italië reist en ten bewijze hiervan een reservatieticket voorlegt. De verwerende partij herhaalt echter: *"Daarentegen legt zij wel een vliegtuigticket naar Milaan voor wat echter geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de grenspolitie, namelijk dat het in bezit zijn van 540€ niet voldoende is om het voorgenomen verblijf en de daaraan verbonden onkosten te dekken. De geldende richtbedragen voor het verblijf in België zijn 45€/dag/persoon, wat neerkomt op een bedrag van 1.350€ per persoon, of 2.700€ voor verzoekster en haar zuster samen."* Met een dergelijk betoog maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat het richtbedrag voor voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het voorgenomen verblijf in Italië hetzelfde is als in België. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat het vliegtuigticket voor Milaan niet voorlag voor het nemen van de bestreden beslissing, en dat dit voorts geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. In dit verband wijst de Raad erop dat noch artikel 3 van de Vreemdelingenwet noch artikel 7 van de Schengengrenscodex specifieke richtbedragen vermelden. Bij de beoordeling of een verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van het voorgenomen verblijf dient de verwerende partij rekening te houden met de concrete omstandigheden van de duur en de vorm van het voorgenomen verblijf. Voorts kan uit het gehoorverslag niet worden afgeleid of aan de verzoekende partij en haar zus de vraag werd gesteld of ze op hun reis naar Europa nog andere lidstaten zouden bezoeken. Tot slot wijst de Raad erop dat de artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek dient te doen van alle bewijsstukken die hem voorgelegd worden. Het woord *"inzonderheid"* in de voormelde bepalingen heeft immers een exemplatief en niet een limitatief karakter. Bijgevolg beperken de bestreden bepalingen het onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel tot de voorgelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM (cf. GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

De verzoekende partij voert *prima facie* terecht de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht.

2.3. Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

2.4.1. De verzoekende partij zet uiteen waarom het volgens haar evident is dat ze een moeilijk te herstellen nadeel lijdt. Ook wijst de verzoekende partij op het gegeven dat de bestreden beslissing haar verhindert om haar familie te bezoeken.

2.4.2. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig aandeel stelt de verwerende partij: *“Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoonde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.*

Verzoekster betoogt voor onbepaalde tijd van haar vrijheid te worden beroofd wat een onmenselijke en ontorende behandeling uitmaakt. Er dient echter opgemerkt te worden, zoals reeds hoger vermeld, dat voor zoveel als de vrijheidsberoving wordt beoogd enkel de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar verzoekster werd aangetroffen bevoegd is.

Waar zij stelt dat zij dient terug te keren zonder haar familie te hebben gezien en het Rijk niet te mogen binnenkomen waarvoor zij een visum heeft gekregen, toont zij niet aan in welke mate haar dit recht een volgende keer ontzegd zou worden indien zij aan de daartoe geldende binnenkomstvoorwaarden voldoet. Zij toont evenmin aan in de onmogelijkheid te zijn om haar familie op een ander tijdstip of een andere plaats te kunnen ontmoeten.

Verzoekster duidt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.”

2.4.3. Het is een evidentie dat een beslissing die geen rekening houdt met alle relevante elementen en die ertoe leidt dat de verzoekende partij van haar vrijheid wordt beroofd en als gevolg heeft dat ze haar familie niet kan bezoeken een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan *in casu* – rekening houdend met de specificiteit van voorliggende zaak – worden afgeleid uit het feit dat een ernstig middel werd aangevoerd.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2016 tot teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS